

[Ninn-Hansen.]

mine udtalelser. Derfor skal jeg da sige tak til hr. Glistrup, fordi han ikke har villet blive i ligegyldigheden, men klart har angivet sit og sit partis standpunkt. Hr. Glistrup ønsker fortsat, at Danmark forsvarsmæssigt skal spille den rolle, at vi skal være parat til at meddele: vi kapitulerer.

Dernæst taler hr. Glistrup om, at hvis vi så bliver besat, så kan man til den tid indlede en frihedskamp. Jeg har diskuteret det spørgsmål med SF ved tidligere lejligheder. Hr. Glistrup kan slå det op i Folketings-tidende for 1968 og også de følgende år. En frihedskamp uden forberedelse vil ikke have nogen værdi. Men det stemmer i hvert fald heller ikke med det ønske, som jeg fortsat tror en meget væsentlig del af landets befolkning har, at man ikke blot skal sige, man kapitulerer, men også være parat til at ofre noget på at hindre en besættelse. Her har vi altså ikke hr. Glistrup og hans parti med, kan vi konstatere efter denne forhandling.

(Kort bemærkning).

Bay (FP):

Jeg skal kun sige til hr. Ninn-Hansen, at det var ikke vejledende udtalelser, han kom med; jeg er lige ved at påstå, de var bevidst direkte vildledende, for hr. Ninn-Hansen ved, at jeg ikke tegner fremskridts-partiets flertal i denne sag med denne udtalelse. Alligevel udtalte hr. Ninn-Hansen sig, som om jeg tegnede alle 24; det gør jeg ikke, og hr. Ninn-Hansen ved, at jeg ikke gør det.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Nogle udtalelser ved første behandling, hvor jeg desværre ikke kunne være til stede på grund af deltagelse i NATO-mødet i Bruxelles, og hr. Fuglsangs udtalelser her i dag giver mig anledning til at gøre nogle bemærkninger om forholdet mellem det, vi her er ved at vedtage, og så afspændingspolitikken.

Det blev forsøgt ved første behandling at stille modsætninger op mellem det, forsvarsministeren på regeringens vegne her foretager sig, og det, statsministeren og jeg tidligere — og også senere for så vidt — på regeringens vegne har udtalt om afspænding.

Hr. Fuglsang sagde: skal vi handle ud fra afspændingen i verden i disse år, skal vi

fortsætte den, eller skal vi bøje os for rustningskoncernerne? For det første fortsætter vi jo afspændingen. Der arbejdes i Genève, jeg kan roligt sige på livet løs for at blive færdig med den fase af forhandlingerne om konferencen om sikkerhed og samarbejde i Europa, der netop nu foregår, for at man kan blive færdig, skal vi sige om et par uger, sådan at tredje fase af sikkerhedskonferencen kan finde sted i Helsingfors, sådan som vi alle håber, tror jeg, både i øst og vest.

Da jeg havde lejlighed til at drøfte disse spørgsmål dels i EF-kredsen i Dublin, i forrige uge var det vel, og derefter i Moskva og i Bruxelles, var der vel alle steder lidt tvivl, men der er heldigvis sket sådanne fremskridt i den sidste uge, at selv om der endnu udestår nogle væsentlige problemer — nogle væsentlige problemer, hvor vi fra vestlig side må håbe på østlig imødekommenhed på linje med den, vi selv har vist — så er der vel nu en lidt større grund til at tro, at vi kan mødes i Helsingfors til denne conferences tredje fase i slutningen af juli. Afspændingen fortsætter altså.

Når det er sagt, vil jeg gerne sige: det er ikke rigtigt — og jeg gentager: det er ikke rigtigt — når man har forsøgt at give udtryk for, at der i det, jeg har sagt om afspændingen, skulle ligge noget, der var i uoverensstemmelse med det, vi her foretager os. Da vi i 1972, den dag da konferencen om sikkerhed og samarbejde begyndte på sit allerførste stade, havde en forhandling her i salen, sagde jeg udtrykkeligt, at der bliver ikke tale om nogen ny sikkerhedsordning i forbindelse med de drøftelser, der nu startes. Det har vist sig at slå til. Jeg sagde dengang: der bliver derfor heller ikke grundlag for i denne sammenhæng at ændre Danmarks sikkerhedspolitik. Jeg gjorde det også meget klart, at hvis vi skulle have chance for at forhandle om afspænding, var det vigtigt, at vi ikke svækkede det vestlige forsvar og heller ikke svækkede vort eget forsvar. Det ville ikke fremme afspændingen.

Jeg var inde på samme spørgsmål under den udenrigspolitiske debat her i marts måned, og dér sagde jeg det måske lidt stærkere, at „et væsentligt element i den europæiske stabilitet“, og jeg føjede til: „hvad enten man kan lide det eller ej“ —